

דרש שלמות מוחלטת

אורלי שחר

בהמשך הזמן נכנסתי. הגעתי לשם כמו אל מקדש של רצינות. **מירה** הייתה מתבוננת ברוקדים בעיניים בוחנות, גוערת בכל מי שלא דייק והעז לרקוד במרכז ולפגום באחידות וביופי. הייתי רוקדת במעגל החיצוני בשקט, מתאמצת לדייק. חרדה. לא נגשנו אז אל המרקידים. היה דיסטנס אמיתי והיררכיה בין הרוקדים שדרשה מכולם ללמוד, לדעת ולהגיע לאיזה יעד נכסף וראוי של "מתקדמים". לא לגמגם ולא להעתיק. התחושה הייתה פחות של הרקדה ויותר כמו חזרות של להקה לקראת מופע. היה לא פשוט להשתלב. מבחינתי, עוד הייתי "סטודנטית למחול" ש"יום אחד תגיע". היה הרבה מאוד חומר ללמוד ושלא כמו היום, היה ברור לכולנו כי לא קופצים על שלבים בסולם, גם אם אתה רקדן צמרת. עד היום, אני משוכנעת כי מי שאחראים לגישה הזו, שכל כך חסרה היום, הם **יואב ומירה אשריאל**.

הגעתי לרמת הידע הנדרשת. בשנים המאוחרות יותר, רקדתי אצל **יואב אשריאל** באופן קבוע בהרקדה שהתקיימה בהיכל הספורט "אמסטרדם" בפתח תקווה. הרקדה נפלאה ומיוחדת שהכילה רפרטואר של ריקודי עמים ייחודי שנרקד רק בהרקדה הזו. הייתי מחכה לה כאל

ששמעתי לראשונה את השם **יואב אשריאל** הייתי בסביבות גיל 10. היינו רוקדים בהפסקות בבית הספר ריקודי עם. לצד הורה מדורה, רקדנו את "דבקה דלעונה", ואת "סובבוני". בתנועת הצופים נתקלתי גם בריקודי הזוגות אותם המדריכים שלנו היו רוקדים. בעיקר הרשים אותי הריקוד "עז וכבש". הוקסמתי מצעדי הגבר והאישה השונים, מהמשחק הדרמטי ביניהם. בהחלט הייתי משוכנעת שמדובר בריקוד במה. עד היום, "עז וכבש" הוא אולי הריקוד היחידי שבו קיים שיח כזה ותפקיד לגמרי שונה בריקוד, לרקדן ולרקדנית.

כשבגרתי, רקדתי באוניברסיטה. ידעתי כי בבית הספר דובנוב, מתקיים חוג ריקודי עם למתקדמים, למומחים, לא לכל אחד. זוכרת את עצמי מגיעה פעם לדובנוב ומסתכלת פנימה מבעד החלונות. זה היה ניראה עולם אחר לגמרי מההרקדות שהכרתי מהטכניון ומהאוניברסיטה. הרגשתי כמי שצופה בלהקת ריקוד. הרוקדים היו מאוד מאוד רציניים בעיני בעיקר בריקודי הזוגות, יפים ומדויקים, לבושים קצת אחרת, השמלות המתנפפות במקום מכנסי הג'ינס. הרגשתי שזו ליגה אחרת ובחרתי שלא להיכנס.

בעיקר הרשים אותי הריקוד "עז וכבש". הוקסמתי מצעדי הגבר והאישה השונים, מהמשחק הדרמטי ביניהם. בהחלט הייתי משוכנעת שמדובר בריקוד במה.

בהרקדת נוסטלגיה בגניגר אצל יאיר בינו ואילנה אשכנזי

הייתי מסיעה את **יואב** להררית, לאירוע מרקידים ותיקים שהתקיים מדי שנה בחנוכה אצל רותי פרדס. נסיעה ארוכה בה התפתחו שיחות ארוכות על עולם ריקודי העם שהיה ולאן הוא מתקדם. **יואב** היה מאוד מחובר לריקודי ההווה ולא נשטף רק לנוסטלגיה כמוני וכמו חברים רבים מחבורת הנוסטלגיה.

היה ניסיון להחזיר למעגלים את הריקוד "ציוניוני הדרך". ריקוד של **יואב** שמעולם לא הצליח. הוא ממש כעס. "עבר זמנו" הוא טען. "עזבו אותו, עבר זמנו". הייתה לי שיחה איתו בקשר לריקודו לשיר הנפלא "סימן שאתה צעיר". מבחינתו, לא הייתה לו התנגדות שיחבר ריקוד אחר במקום הריקוד שלו. היה הגון וביקורתי כלפי ריקודיו שלו לא פחות ממה שהיה כלפי ריקודיהם של אחרים. ריקודים שלא הצליחו, לא היה מעוניין להחזיר לרחבות.

הייתי מסיעה את **יואב** להרקדות שונות בהן הדגמתי איתו את ריקודיו. **יואב** דרש שלמות מוחלטת גם כשבעצמו כבר התקשה לרקוד. "בזה אני עוד מבין" היה חוזר ואומר ומעביר ביקורת על טעויות ועל סגנון.

ב-2016 נערך לכבודו ערב הצדעה מיוחד בתיאטרון גבעתיים. לאחר הערב המרגש יצאנו לרקוד ברחבת התיאטרון. **יואב**, לקראת סוף שנות השמונים שלו, לא התכוון לרקוד, אבל המרקידה בקשה ממנו להדגים את "תכול המטפחת". **יואב** "דילג" בעיניו על מרקידות שונות שנכחו במקום ו"אסף" אותי לפתע, כשאני לא מוכנה. הייתי מאוד מופתעת, חטפתי "בלק אאוט", ניסיתי להתחמק, אבל הוא התעקש, אמר לי "איתך אני מרגיש בבית". בסך הכל, הרגשתי גאוה. סיפרתי בלב לאורלי הצעירה, ההיא שהציעה מבעד לחלונות בית הספר דובנוב, שתיראה ותשמח בהישגיה.

נכחתי ב"קמפ בתנועה" באילת, כש**יואב** הוזמן כאורח הכבוד של **גדי ביטון**. עשרות מילדי אילת הגיעו לקמפ

עם יענקל'ה לוי ויואב

הפסגה של השבוע. בשנים האלה, כשהייתי אימא צעירה, רקדתי רק פעם אחת בשבוע. מי היה מאמין? פעם אחת, שהייתי מחכה לה כל השבוע...

בימים ההם, התחילו שמועות כי **יואב** חולה, נכנס לניתוח קשה ומפסיק להרקיד. היה לא קל להתמודד עם השמועות. נערכה לו הרקדת פרידה גדולה, מרגשת. אני זוכרת כל רגע ממנה. רוקדים וחושבים: "מה באמת... פעם אחרונה"? הן שום דבר לא דומה להרקדה של **יואב**. כן, יש הרקדות. אבל הן שונות. כמה טוב שזה פשוט לא קרה. **יואב** ניצח את המחלה וחזר אלינו לרקוד איתנו עוד שנים רבות, אם כי הרקדת אמסטרים כבר לא חזרה.

לפני כ-12 שנים, התחילה ההיכרות האישית שלי עם **יואב**. היא התחילה בזכות האוטו שלי ובזכות **יודקה בן דויד**. יודקה, זמר ותיק של "חבורת האש", רקד עם **יואב** בצעירותו בהרקדה בה לימדה גורית קדמן. שניהם גם השתתפו בלהקת ריקודי העם של "הפועל תל אביב" והופיעו בפסטיבל דליה בריקוד הפותח והזכור "שרלה".

אני הייתי הנהגת. הייתי מסיעה את יודקה לעמק יזרעאל להופעות שירה שונות ויודקה הביא את חברו ללהקה **יואב אשריאל**. בדרך הם היו מספרים את סיפורי הלהקה ובעיקר את "חיזורי" הלהקה, ההרפתקאות עם הנשים וההופעות, בחדוה כזו שגרמה לי להרבה הנאה וקינאה. כמה מלאי שימחה, צחוקים וחדוות נעורים הם היו...

למי שמכור כמוני לריקודי עם ולשירי ארץ ישראל, נשמעו סיפוריהם כמו שיאי ההגשמה של חלומות הנעורים. סיפורי אהבה ומשובה, המון אנרגיה וכמובן, ריקוד וכוריאוגרפיה. בהרבה גאוה הייתי מסיעה את שניהם. אחת הפעמים בה נסענו להרקדת "אדום עתיק" בירושלים, מתועדת בסרטון קצר שאני אוהבת לצפות בו מדי פעם ולהיזכר, בעיקר בדרך, יותר מאשר מחוויית ההרקדה עצמה.

**יואב ניצח בגדול.
רוח החדשנות
שלו, ההליכה נגד
הזרם, והעמידה
על עקרונותיו
גם כשהיה צריך
להילחם מלחמות
לא פשוטות,
הביאה לכך שעולם
ריקודי העם הפך
למה שהוא היום.**

ריקוד עם יואב

החודש. הכין רשימת ריקודים מוקפדת ולא בקלות הסכים לכלול ריקודים נוספים ברפרטואר. בוודאות מוחלטת ידע מה נכון לו ומה לא. גם כשאירח יוצרים היה ממין את החומר שלהם ולא מסכים לכלול ברפרטואר שלו ריקודים שלדעתו הקהל לא מכיר או שהם פחות מוצלחים בעיניו. גם כשכולם התחננו. בהרקה שלו הוא היה הקובע היחיד ומעולם לא התפשר.

קשה להיפרד מ**יואב אשריאל**. למי שכמוני נושמת ריקודי עם מיום שעמדתי על דעתי, הוא היה ויהיה תמיד אחד האנשים שהשפיעו על העולם שלי. יוצרי דור הביניים קמו על רגליהם רק לאחר שקבלו את אישורו. אחד אחרי השני, הגיעו כאורחים להרקה החודשית ב"ביכורי העיתים", כולם עם סיפור שונה אך דומה, על ריקודיהם הראשונים **שיואב** תיקון, שיפר, או פסל. סיפור שאינו שונה מהדרך שבה הוא עצמו נהג לספר על ריקודו הראשון "ערב בא" ועל **גורית קדמן** שלא קבלה אותו כפי שהוא חיברו.

הרקדת שבת של שושנים בחולון משמאל: רות פרדס, יואב אשריאל, ריקה קוקוס, אשר ויצמן, אורלי שחר

לבושים בלבן וביצעו בהופעה יפהפייה את ריקודיו של **יואב אשריאל**. בתום הופעתם הצטרפו אלינו למעגלי הריקודים. אלו היו רגעים מאוד מאוד מרגשים בשביל כלנו. לרגעים חווינו תחושת ארץ ישראל היפה, זו של פעם. זו שגדלנו בה. **יואב** היה נרגש אך חזר והצניע את התרגשותו. לכאורה, זו הרקדת ריקודי עם, הקטין את חלקו האישי בהתרחשות.

בשנים האחרונות **יואב** ניהל הרקה שהתקיימה פעם בחודש ב"ביכורי העיתים" בתל אביב. ותיקי הרוקדים שלו, אלה שגדלו אצלו כמוני, לא ויתרו על הנוכחות בהרקה הזו ש"החזירה" אותנו תמיד לימי ההרקדות בהיכל הספורט בפ"ת ובשפיים. הרפרטואר הכל כך ייחודי חזר במיטבו: סטרוטה טו סטרומה, אספניה קאני, ג'לוסי, רד רוז טנגו, בלו טנגו, ואלס לגל, ארץ טרופית יפה, ריקודי שורות: שוגר שוגר, 16 טון, הרשימה עוד ארוכה.

יואב טיפח מאוד את ריקודי העמים. סיפר תמיד על העבר, כשהיה משתעמם למחזר בהרקדות את הכמות הלא מספקת של ריקודים שנוצרה בארץ, התעייף מהתלות בליווי האקורדיאון והתעקש להכניס להרקדות ריקודי עמים בליווי הקלטות מוסיקליות (על טייפ סלילים). הייתה התנגדות רבה לכך מצד **גורית קדמן**, **תירצה הודס**, וארגון המדריכים של הסתדרות העובדים. **יואב** התעקש.

ממרום השנים שעברו, מסתבר שהוא ניצח בגדול. ואנחנו הרווחנו את העולם העשיר של ריקודי העמים. מבחינה זו היה ברור כי רוח החדשנות שלו, ההליכה נגד הזרם, והעמידה על עקרונותיו גם כשהיה צריך להילחם מלחמות לא פשוטות בעולם ריקודי העם הממוסד שהיה קיים בעבר, הביאה לכך שעולם ריקודי העם הפך למה שהוא היום.

יואב היה מכין שיעורי בית לקראת ההרקה הזו כל

ערב בא

ערב שירים וריקודים בהצדעה ל**יואב אשריאל**
מסיידי המחול העממי, מראשוני הריקודים והכוריאוגרפים
בעיר גבעתיים, לרגל 65 שנות יצירה
במעמד רן קובניק ראש עיריית גבעתיים

יום שלישי 21.6.16 בשעה 20:30
תיאטרון גבעתיים (רח' רמז 40)

"הערב יתקיים ברחוב סמית'ה, 'סוכנות' עם רן חלקן כקטן ששפות ריקודי העם
שירי, אשף מילים ונסי אמן ברור בריקודי העם הישראליים בארץ ובשילוב
תיק דוחות של רוקדים מריקודים ורואים רבים

בהשתתפות:
יור טנגו, דבנה ארנון, לוקט מחול מייצגות של גבעתיים, לוקט הסטודיום של אוניברסיטת תל אביב,
ביתר תרבות אופנה- חלמה טנגו
הפזייה אבנר גרים

תיאטרון גבעתיים | 75 תל אביב
רח' לרמז 40, תל אביב | 7125.988 | אי.מיל: www.t-g.co.il | תל אביב

עיריית גבעתיים
מצדיעים ליואב אשריאל בשירה ובריקודים, לרגל 65 שנות יצירה: יום שלישי 21.6.2016 בשעה 20:30 בתיאטרון גבעתיים. האירוע במעמד רן קובניק - ראש עיריית גבעתיים כרטיסים ניתן לרכוש בקופות תיאטרון גבעתיים, או באתר האינטרנט של התיאטרון בכתובת www.t-g.co.il

כרוזון הזמנה לאירוע הצדעה ל**יואב** ב-2016 בתיאטרון גבעתיים

דור הולך, דור בא והיום יש לנו יוצרים צעירים מוכשרים, אלא שאין דמות כ**יואב** המהווה "תנו תקן" ויכולה להשפיע על איכות היצירה. פני עולם ריקודי העם משתנים ואנחנו זורמים עם השינויים. אך ברור כי "טביעת הרגל" של **יואב** תמיד תישאר איתנו ותשפיע על הרוח של ריקודי העם הישראליים.

"ערב בא" הנצחי, לא ייעדר מאף הרקה בעתיד. גם אם, למורת רוחו של **יואב**, ירקדו אותו בזוגות. תפקידנו, אנו הותיקים, לשמור על הגרסה המקורית. לשמור על הרוח. ולהתגעגע...